

Beszámoló

Az alkotói ösztöndíjat én egy számomra nagyon fontos filmprojekt megvalósítására használtam. A „Kék virág” című film rövid története a következő: Randa és Ján szeretők és egyetemisták. Egyik este a baráti társaságuk moraját hátrahagyva, elvonulnak csendes lakásukba, az éjszaka viszont nem itt ér véget. Játékos párbeszédük egy intenzív kapcsolati konfliktusba sodorja őket, amelyet már nem tudnak saját szavaikon keresztül folytatni. A „Kék virág” című vers intim nyelvezetükké vált az idő során, és az újabb krízis alkalmával előveszik. Randa szeretetét, és Ján figyelmét úgy tudja már csak elnyerni, ha felbőszíti, így az addig kapcsolatteremtő vers párbeszéde most egy toxikus polarizálódást szül. A passzív-aktív szerepjáték elfajul és nem tudni már mit értenek teljesen komolyan s hol színlelik erőltetetten a vers értelmét. Randa megtalál Ján kabátzsebében egy titokzatos darabokra tépett papírlapot, érződik, hogy mindketten tudnak róla, az is hogy miért van eltépvé és az is hogy miért nem lenne jó ötlet újra illeszteni a cafatokat. Kergetőznek, majd verekednek, mindeközben a vers kíséri őket, s hol összeér az értelme a cselekedettel, hol csak kiegészíti. Randa belefárad, feladja a csatát, majd Ján próbál közeledni, nyitni felé, de már késő. A lány távozik, s a fiú mintha életében először érezné át teljesen a versnek az utolsó szívtipró mondatait, elhagyatottságában hívja szerelmét: „kék virág, kék virág...” Hirtelen Randa morcosan visszatér elfelejtett telefonjáért, s mikor látja, hogy a vers még mindig él s Ján felocsúdik bánatában, mindketten elkezdnek nevetni.

Ezt a kisfilmet februárban forgattam le egy 12 fős stábbal, és jelen pillanatban teljesen véglegesítettük és elkezdjük beküldeni filmfesztiválokra. Az alkotási folyamat időigényes volt és a költségvetése teljesen felhasználta az alkotói ösztöndíjat, amely nélkül nem is valósulhatott volna meg. A felszereléshez kiegészítő elemeket és más fontos kellékeket kellett beszerezni, továbbá 4 napra való ételt kellett biztosítani a stábnak, a de a felszerelés szállítása is pénzbe került. Nagy előnyömre származott, hogy Sapieniás diákként rendelkezésemre állt egy ilyen filmhez szükséges felszerelés nagyrésze és az is hogy minden stábtagnak ingyen vállalta a munkát. A színészek voltak az egyedüliek, akiket fizetnem kellett a forgatás során. Az utómunka nagyrésztét is megoldottuk ingyen, viszont az utóvilágítás, “coloring” és utóhang munkát már fizetnünk kellett, mivel az professzionális hozzáértést igényel.

Ez az egész munkafolyamat egy nagyon fontos tanulási élmény volt. Megtanultam forgatókönyvet írni, rendezni, stábot menedzselni, filmben gondolkodni és filmnyelven beszélni. Ugyanakkor meg egyre tisztább számomra, hogy mennyit kell még tanulnom ebben a szakmában és hogy még sok hiányosságom van, amit csak ilyen típusú gyakorlatokkal tudok korrigálni.

Mondhatom, hogy a Communitas ösztöndíj nélkül nem valósíthattam volna meg ezt a számomra fontos projektet és ezért nagyon hálás vagyok. Ez a „löket”, lehetővé tette azt, hogy meglépjem a filmvilágba vezető első lépéseket. Ezt a dolgot pedig határozottan igazolja, az az örömhír, hogy beválogattak rendezőként az idejű Filmtett alkotótáborba, amelynek a jelentkezési portfóliójában jelen volt a „Kék virág” című film is (amit az eddigi legkifinomultabb munkámnak tartok).

